

8-9 Afscheid Mols

“Ik blijf hier niet rondhangen als iemand die zich verveelt of een slecht huwelijk heeft. Ik ga niemand voor de voeten lopen, het is tijd om plaats te maken voor jong talent.”

5 First years

Reality check of their expectations about university life

7 Kate's choice

“Burger lovers – listen up, Greek burger rose above its crisis”

observant | 36

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 16 juni 2016

the
last Observant
of this academic year

This is the last Observant of this academic year. The special Observant for freshmen will be published on Monday 29 August. The regular edition will be published on Thursday 1 September

Photo: Flickr.com / Andrés Nieto Porras

nl “Werken bij de UM is prettig, maar pas op voor overbelasting”

“De universiteit is een plezierige plaats om te werken. Medewerkers voelen zich over het algemeen goed, ze hebben meestal interessant en zelfstandig werk en een eigen inbreng; daarom vinden ze hun werk leuk.” De tekst is te vinden in de slotparagraaf van het jongste werkbelevingsonderzoek van eind 2015, net als in 2013 gehouden door bureau Monstarecon.

De uitkomsten zijn in deze twee jaar niet veel veranderd: het algemene beeld blijft positief (90 procent vindt het werk prettig) maar het bureau ziet toch aanleiding om wat waarschuwende woorden te spreken. Want niet overal is het koek en ei. Fasos springt er in negatieve zin uit: de werkdruk is groter geworden, het aantal mensen dat vindt dat ze voldoende greep op het eigen werk hebben is afgenomen. In de vergelijking van deze faculteit met het geheel van alle faculteiten scoort Fasos 50 procent minder op werkplezier en 30 procent minder op betrokkenheid bij het werk. De emotionele stress is zelfs 60 procent hoger dan het algemene patroon. Het rapport gaat niet in op de concrete situatie bij Fasos, maar de stress die is ontstaan na de ‘gele kaarten’ van de NVAO zal aan deze uitkomst niet vreemd zijn. Een meestal veel rustiger faculteit als de SBE toont omgekeerd dan ook een veel tevredener beeld. Opvallend is eveneens de respons op de enquête: bij Fasos ligt die op 63 procent, het hoogste van alle faculteiten, bij de SBE op 36. Voor de goede

orde: Fasos voldoet inmiddels weer aan de eisen. In januari is tevens een nieuwe decaan aangetreden.

Ook bij de servicecentra zijn het de diensten waar onrust heerst, bijvoorbeeld vanwege een reorganisatie, die lager scoren dan de andere. De facilitaire dienst springt eruit, de situatie is er sinds 2013 slechter geworden. Het gevoel van autonomie en eigen inbreng in het werk is minder, en men ervaart minder steun van leidinggevenden. Intussen is daar de directeur vertrokken en werkt een interim-directeur aan betere verhoudingen binnen de dienst.

Het bureau doet tot slot aanbevelingen aan de UM-leiding om de toestand te verbeteren. Meer aandacht voor ‘herstel’ na het werk, zeker bij Fasos, facilitaire dienst en ICTS, is nodig om “uitputting te voorkomen en werkplezier te behouden”. De recente oproep van het college van bestuur aan medewerkers om hun verlofdagen daadwerkelijk te gebruiken en niet op te sparen lijkt daarmee in overeenstemming.

Opmerkelijk is dan nog de vaststelling dat de academische staf nog steeds een hoge werkdruk ervaart, hier en daar zelfs hoger dan in 2013. Wat precies het effect van het extra geld is geweest dat in de afgelopen jaren is ingezet om de onderwijslast te verminderen, is nog niet duidelijk. Ook in de universiteitsraad zijn daar recent weer vragen over gesteld.

Wammes Bos

eng Inkom: Time Travel Tuesday

Where last year the Spanish-Belgian singer Belle Pérez performed on the Markt during the Inkom opening, this year the choice falls on a duo working the turntables: Manuel Broekman and Géza Weisz. Who is making a repeat performance? Maastricht star Fabrizio. Just mentioning his name caused a lot of cheering when the artists were announced at the pre-Inkom drinks in the Kruithuis last Monday.

The traditional Tuesday evening in the MECC has been given a theme: Time Travel Tuesday. Cover band ‘Dubbel fout’ will present a mix of top-40 music, Mental Theo returns to the nineteen-nineties and there is even a real live boy-band revival with BoysRBack.

A few hours before that, during the festival at the Griend where many student associations will present themselves, there will be music by DJ duo

Gebroeders Scooter and Puresang. Inkom ends on Friday evening with the Bavaria Night in the MECC. The line-up: DJs Lucas & Steve, 2Dirty, Gïo, and headliners Jay Hardway and Justin Prime. This year, Inkom, with the theme ‘the future is now’, is from 22 to 26 August. There are no significant changes to the programme, although ‘We’re International’ and ‘Hotspot’ on the opening day (Tapijn barracks) have been abolished. There is also no ‘Square fair’ on the Friday evening anymore, a mini-Preuvenemint on the Kesselskade, the Ezelmarkt and Cörversplein.

After registration on Monday, the new students will be accompanied by their mentors on a Tour de Maastricht, followed by an opening dinner in the Stadspark. From there, the crowd will move to the Markt.

Wendy Degens

Maastricht hares and Rotterdam snails

Master's students at the UM graduate much quicker than students at other universities. New figures show that the differences are enormous. “Maybe our master's programmes select students more strictly,” says rector Luc Soete.

If you want to complete your one-year master's study quickly, you should come to Maastricht. Half of the students here graduate within one year and more than 80 per cent finishes within two years. It is a completely different story in Leiden: not even

30 per cent manages to obtain their diploma on time and only 67 per cent does so within two years. Rector Luc Soete thinks that the Maastricht programmes are more selective when admitting students and so they are better matched. In addition, few UM bachelor's students continue on to the master's, certainly compared to other universities, and that has a positive effect, according to Soete. “It means that we see a lot of students coming from

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Hier thuis
zeggen ze
altijd: ‘jij lijkt
op niemand.’”

Naam: Romain Hollands (Simpelveld, 1994) * **In het dagelijks leven:** derdejaars psychologie en faculteitraadslid voor WISE * **Burgerlijke staat:** sinds 4,5 jaar een relatie met Britt * **Woont in:** Simpelveld

Foto: Loraine Bodewes

Ik weet precies wat ik over tien jaar doe. Ik zou willen dat het zo was. Ik heb wel wensen. Ik wil graag onderzoek doen aan de universiteit of in een farmaceutisch bedrijf. Ik ben aangenomen voor de research master Drug development and Neurohealth. Ik vind vooral geheugengerelateerde ziektes zoals Alzheimer interessant. Mijn Marble-onderzoek had ermee te maken en nu ben ik student-assistent bij een onderzoek naar medicijnen die het geheugen zouden moeten verbeteren.

Zonder muziek kan ik niet leven. Klopt. Ik ben al sinds mijn vijfde slagwerker. Mijn ouders hadden me eerst een klarinet gegeven, maar de leraar zei al snel: laat hem maar iets anders doen. Als slagwerker ben je binnen een harmonie veel vrijer dan een blazer. Maar als je een fout maakt, weet iedereen dat jij het was. Mijn ouders spelen ook allebei, het zit in de familie. Mijn moeder is professioneel fluitiste en mijn vader speelt basklarinet en saxofoon. Ik heb in verschillende bandjes gezeten, we maakten jazz en popmuziek. De laatste band is door tijdgebrek uit elkaar gevallen, maar ik hoop het weer op te kunnen pakken.

Politiek zit in mijn genen. Nee, het zijn alleen mijn broer en ik die er in geïnteresseerd zijn. Toen hij fractie-assistent werd bij een lokale partij (Leefbaar Simpelveld) en later meedeed aan de verkiezingen, leek mij dat ook leuk. Nu ben ik fractie-assistent bij dezelfde partij. Ik doe het graag, maar carrière maken wil ik in de wetenschap. Wel zou ik binnen de universiteit of het bedrijf waar ik kom te werken ‘politieke’ functies willen bekleden. Lid van de ondernemingsraad bijvoorbeeld.

Wat niemand weet van treinlimbo’s. Dat ben ik natuurlijk in hart en nieren. Of eigenlijk een buslimbo, want ik zit een half uur in de bus op weg naar station Heerlen. Ik kijk stiekem altijd naar hoe Hollanders die hier op vakantie zijn op het landschap reageren. Het is een mooi stuk, van Heerlen naar Maas-

tricht. Ik ben niet op kamers gegaan omdat ik voor de politiek in Simpelveld moest blijven wonen. Ik heb er niets door gemist. Voor feestjes was het natuurlijk handiger geweest en als ik om half negen op de uni moet zijn, sta ik om 6.10 uur op, maar ik ben eraan gewend.

Beste film? *The sixth sense*. Er zit een verrassende wending in. Je raakt vertrouwd met de personages en hun wereld en dan blijkt je voor de gek gehouden te worden.

Hond of kat? Hond. Nu stel ik mijn vriendin teleur, zij is een echt kattenmens. Ik heb geen hond, wel een konijn; Quintus. Hij is vijf jaar oud. Een bijzonder konijn, hij heeft maar drie poten. Er zat een tumor op het vierde pootje en dat moest geamputeerd worden. Nu kan hij één oor niet meer goed wassen. Konijnen trekken hun oren met hun poten naar hun mond toe, we moeten hem daarbij helpen.

Ik was het populairste kind van de klas. Nee, maar ook niet het minst populaire. Ik trok met iedereen op en was daar heel tevreden mee. Ik vind het altijd leuk om nieuwe mensen te leren kennen, hoe meer hoe beter. Na 2vwo moest ik van school wisselen, mijn oude school ging fuseren en het nieuwe gebouw was te ver weg. Dat was eigenlijk wel goed. Ik vond de overstap van de basisschool lastig. Daar had ik nooit iets gedaan, maar dat kon nu niet meer. Ik liet het een paar maanden liggen en raakte achter. Leraren vergeleken mij met m’n oudere broer en zus die het altijd heel goed deden. Op de nieuwe school had ik een frisse start en ging ik veel beter presteren.

Ik erger me aan... mensen die discussie voeren over iets waar ze niets vanaf weten met een agressie die helemaal nergens voor nodig is. Als er een nieuwsartikel op Facebook staat, zijn er altijd mensen die in de reacties alles betrekken op vluchtelingen of rechtse politiek of Rutte. Zo achterlijk.

Wat zoek je in een vriend? Iemand die veel praat, dat doe ik zelf ook graag. Ik kan lang uitweiden over de meest uiteenlopende onderwerpen. Iemand bij wie je terecht kunt als er iets is – dat is moeilijker bij jongens, die praten niet zo snel over dat soort dingen. Met wie ik op een lijn zit en die minstens één dezelfde hobby heeft. En die niet op m’n lip zit, ik ben niet iemand die dagelijks met dezelfde persoon optrekt.

Verdrietigste periode? Toen mijn opa van moederskant overleed, ruim zeven jaar geleden. Ik zag hem bijna iedere dag. Hij haalde me in de pauzes van school en op dinsdag gingen we altijd friet eten. En toen was het opeens over, na een kort ziekbed is hij overleden. Hij was muzikant en heeft veel gedaan voor de jeugdopleidingen binnen de harmonieën in Limburg. Bij de begrafenis was de kerk zo vol dat mensen moesten staan, dat was mooi om te zien.

Grote liefde? Ik heb verschillende grote liefdes. De constante is mijn vriendin. We zijn tegenpolen, zij is klein, blond, heel gestructureerd. Het is ook saai als iedereen het met elkaar eens is. Op zondagochtend is het Roda JC, doordeweeks sporten – bootcamps en fitness – en mijn studie.

Ik lijk op... Hier thuis zeggen ze altijd: ‘jij lijkt op niemand’. Maar mijn brede interesse heb ik van mijn vader, net als de slechte grappen. Hij kan een verhaal vertellen waarvan je denkt ‘goed verhaal’ maar dat blijkt dan een grap te zijn. Ik probeer het niet te doen, maar het zit er toch in. De muzikaliteit komt van mijn moeders kant van de familie. Dat ik graag kook heb ik ook van haar. Ik hou vooral van de Aziatische keuken.

Weer geen Spinoza naar Maastricht

Standbeeld Spinoza in Amsterdam
Foto: spinoza.blogse.nl

Vorige week werden de winnaars van de Spinozapremies bekend gemaakt: twee in Groningen, twee in Nijmegen. Het geldt als de hoogste wetenschapsprijs; ontvangers krijgen een kwart miljoen euro. De betrokken instellingen plaatsten meteen grote advertenties in de kranten waarin ze de winnaars en zichzelf feliciteerden.

De Universiteit Maastricht is de enige Nederlandse universiteit waar nog nooit een Spinozapremie is gevallen. Hoe komt dat? Rector Luc Soete wijt het in eerste instantie aan de leeftijd van de UM: "We zijn de jongste universiteit, jonger dan Tilburg en Rotterdam waar wel Spinoza's zijn toegekend. Aan de kwaliteit van de kandidaten ligt het niet. We dragen er elk jaar volgens de regels twee voor van wie ik zeker weet dat ze Spinoza-waardig zijn. Vergeet niet dat de verschillen vaak om cijfers achter de komma gaan."

Soete wijst op andere wetenschappelijke onderscheidingen zoals de Akademiehoogleraren die de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen uitreikt: "Ook daar geldt dat als wij het niet halen, we wel altijd in de top zitten, dat weet ik uit goede bron. Hetzelfde overkomt ons tot nu toe bij de Zwaartekrachtsubsidies van de overheid die onderzoeksfinancier NWO uitgeeft. Dat is voor consortia van wetenschappers die tot de wereldtop kunnen gaan behoren. Dat we die niet krijgen vind ik eigenlijk erger, daar gaat het om speerpunten in ons onderzoeksbeleid."

De vraag is of er iets aan te doen valt. Soete: "Volhouden. Voor de Huibregtsprijs dienen we altijd kandidaten in, vorig jaar won Clemens van Blitterswijk hem."

Van Blitterswijk is net als twee andere 'universiteitshoogleraren' weggekocht bij een zusterinstelling; is dat dan de strategie? "Dat zou kunnen", zegt Soete, "maar dan moet het wel passen in ons onderzoeksprofiel. Er komt trouwens nog een vierde universiteitshoogleraar die dan wordt ingezet om een bepaald wetenschapsgebied te ontwikkelen, bijvoorbeeld in de *big data*." Het aantrekken van topmensen vertaalt zich tevens in bestuurlijke zin, zegt Soete: "Dat we mensen als Mathieu Segers als *dean* van het UCM en Rianne Letschert als rector aantrekken, past in dat beeld."

Wammes Bos

Straf bij groepsfraude

Is bij een groepsopdracht in de studie geneeskunde gefraudeerd, dan is het niet meer vanzelfsprekend dat de hele groep gestraft wordt. De opleidingscommissie (OC) drong daarop aan, de examencommissie, die over de regels gaat, heeft toegestemd.

Tot nu toe gold de volgende regel: *In geval van fraude/plagiaat bij groepsopdrachten is de gehele groep verantwoordelijk voor de fraude c.q. het plagiaat. Een eventuele sanctie zal voor de gehele groep gelden.*

Gerard Dunselman, voorzitter van de OC: "Als je zeker weet dat het één student was die bijvoorbeeld een stuk heeft overgenomen zonder bronvermelding, en vier anderen hebben daar niets van gemerkt, kun je niet de hele groep straffen. Het is natuurlijk wel lastig te bewijzen, dat klopt. We hadden al vaker aangedrongen op versoepeling maar het bleef maar in de onderwijs- en examenregeling staan."

De examencommissie legde uit dat groepsdruk ertoe kan leiden dat één persoon bekend, om zo de anderen uit de wind te houden. Dan is handhaving van de regel het verstandigste, vond de examencommissie, maar men heeft wel toegezegd de bepaling coulant te hanteren als inderdaad bewezen is dat slechts één student over de schreef ging. De OC neemt genoeg met deze aanpassing.

WB

Studenten willen ook opgenomen colleges bij psychologie

De studenten uit de raad van psychologie willen dat colleges voortaan opgenomen worden. Ze hebben daarvoor een voorstel geschreven dat donderdagmiddag in de faculteitsraad wordt behandeld. "Er is behoefte aan", zegt Hanne van Kasteren, een van de opstellers van het voorstel, dat vandaag - na het ter perse gaan van *Observant* - in de faculteitsraad wordt besproken. "Niet omdat studenten niet naar het college willen gaan, maar omdat ze moeilijke stukjes nog eens terug willen kijken."

De studenten informeerden bij andere faculteiten - rechten, SBE, Fasos, FHML - waar de colleges al gefilmd worden, hoe het bevalt. Technische mankementen blijken weinig voor te komen (maar zijn niet te vermijden) en het aantal collegebezoekers loopt nauwelijks terug. Ze willen in het komend academisch jaar beginnen met een pilot.

"Als docenten het nog wat ongemakkelijk vinden, is er ook de optie om alleen audio op te nemen en die bijvoorbeeld mee te laten spelen met de slides", zegt Van Kasteren. "En als iemand voorbeelden gebruikt met vertrouwelijke informatie dan wordt dat college natuurlijk niet opgenomen." Docenten die echt bezwaar hebben, kunnen ook 'nee' zeggen tegen de opnames. "Maar ze moeten daar dan wel een goede reden voor hebben, opnemen moet de norm worden."

Om te voorkomen dat de colleges over internet gaan zwerven, stellen de studenten voor om de filmpjes alleen beschikbaar te maken voor degenen die het betreffende blok volgen.

CF

500^e ERC-beurs gaat naar UM-onderzoeker

Vandaag (donderdag 16 juni) wordt de vijf-honderdste onderzoeksbeurs van de European Research Council (ERC) uitgereikt, en wat blijkt? Het lot is gevallen op een Maastrichtse onderzoeker: Valentina Mazzucato van de faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen. De hoogleraar globalisering en ontwikkeling viel in februari in de prijzen. De Italiaanse Mazzucato kreeg de zogeheten *consolidator grant* - twee miljoen euro - voor haar onderzoek naar de impact van migratie op het welbevinden en de ontwikkeling van jongeren.

De uitreiking vindt plaats in de Turnzaal (Grote Gracht 90-92). Een van de gastsprekers is staatssecretaris Sander Dekker, net als de voorzitter van de ERC (een soort Europese NWO) en een directeur-generaal van de Europese Commissie. Sinds 2007, toen Europa ERC's begon uit te delen,

heeft de UM achttien beurzen binnengehaald, waaronder vijf hoofdprijzen oftewel *advanced grants* van 3,5 miljoen. Die gingen naar Rainer Goebel, Harald Schmidt, Bea de Gelder, Clemens

van Blitterswijk en Philippe Lambin. De laatste twee werden uitgereikt in het 'topjaar 2015', toen de UM vijf grants in de wacht sleepte.

MT

Geen 'studentantennes' meer bij FHML

De FHML stopt met de inzet van zogenoemde studentantennes die misstanden in de organisatie moeten doorgeven. Dat schrijft het onderwijsinstituut van de faculteit in een notitie die deze week bij de faculteitsraad lag. Het aantal meldingen is dit jaar drastisch afgenomen.

De vier studentantennes, per bacheloropleiding één student, zijn begin 2014 aangesteld nadat de faculteit steeds maar slecht bleef scoren in de nationale rankings. Hun functie: als levende snuffelpaai problemen in de organisatie rond het

onderwijs melden zodra ze zich voordoen, zodat de faculteit snel maatregelen kan nemen. Op die manier kwamen klachten over Eleum of de roosters tijdig naar boven. En het waren er nogal wat, wekelijks waren er meldingen. De facultaire reactie lijkt effectief geweest te zijn, want in het lopende studiejaar zijn tot nu toe slechts acht klachten geregistreerd. Omdat in de tussentijd het werk van de studentantennes binnen de studieverenigingen is ingebed is de functie feitelijk overbodig geworden, vindt het onderwijsinstituut. WB

Op een januari-avond in 2015 bedenkt een jonge meid in Palo Alto (USA) dat ze toch maar even naar het feestje gaat waar haar jongere zus al aanwezig is. Dat impulsieve besluit heeft grote gevolgen waarvan de nasleep nu wereldwijd 'viral' gaat. Meer dan 16,5 miljoen mensen hebben de verklaring gelezen die deze - nu 23 jarige - vrouw voorlas tijdens de rechtszaak die volgde op de gebeurtenissen van die januari-avond. Sinds iets meer dan een week is de verklaring online te vinden.

Twee Zweedse studenten van Stanford University fietsen voorbij een plek met afvalcontainers en zien een jongeman bovenop een jonge vrouw liggen. De vrouw lijkt levenloos. De Zweden gaan naar het stel toe en zien dat de jongen een bewusteloze vrouw aanrandt. Ze grijpen de jongen vast en bellen de politie. Het meisje ligt wijdbeens op de grond, haar slipje is kapot

getrokken, haar kleren van het lijf gerukt. De aanrander heet Brock Turner, een toen 19-jarige Stanford student en top-zwemmer. Voor wie het niet kent: Stanford is een van de 10 beste universiteiten in de USA, peperduur en zeer selectief.

Er komt een rechtszaak. De eis tegen Brock Turner is 14 jaar. Maar, zoals te verwachten, is Pa Turner in de gelegenheid om de beste advocaten in te huren. De jonge vrouw had op het feestje teveel gedronken en was 'out' gegaan. Dat feit werd door de advocaten breed uitgemeten, maar dat niet alleen: haar hele sociale omgeving, van ouders tot vriendje, van eetpatroon tot seksleven, alles werd erbij gesleept om vooral een beeld van een dronken slet neer te kunnen

zetten.

Pa Turner publiceert berichten waarin hij meldt dat het jonge leven van zijn zoon door deze zaak al zo kapot gemaakt is, dat hij voldoende gestraft is. De oorspronkelijke eis noemt hij buitenproportioneel voor '20 minutes of action'. Uiteindelijk kreeg Brock Turner op 3 juni zes maanden gevangenisstraf waarvan hij er vermoedelijk slechts drie hoeft uit te zitten. De rechter achtte een zwaardere straf niet wenselijk vanwege de "ernstige impact die dat zou hebben op Brocks leven". Verbijstering volgde, onder andere bij vice-president Joe Biden, die zich in een reactie rechtstreeks richt tot het anonieme slachtoffer dat in haar indrukwekkende verklaring in de rechtszaal heeft verteld wat deze '20

'20 minutes of action'

minutes of action' met haar geestelijke en lichamelijke gesteldheid hebben gedaan. (www.buzzfeed.com, zoek naar 'Brock Turner'). Lees het in '20 minutes of reflection'.

Ellen Krijnen,
directeur Summer School Maastricht

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Anne Roefs inspired by Colin Macleod

No CV with 500 publications

“Be careful,” says researcher Anne Roefs (Liempde, 40). “There are two psychology professors who are called Colin Macleod. One is from Australia and the other is from Canada. They even call it the Two-Colin-Problem. They have met each other once and wrote an article together, because as it happens, they both carry out research into the topic of attention.”

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

Australian Colin works more on the clinical side and has designed training courses for people suffering from anxiety disorders. How can one distract a patient's attention away from their fear? Canadian Colin – Roefs' source of inspiration – works on a more fundamental level: how does attention work? How does memory work? The Canadian has acquired world fame in the field of Cognitive Psychology. Roefs did a traineeship at his lab at the University of Toronto when she was a master's student. “For my thesis, I carried out research into false memories and I did computer assignments in Macleod's lab to show that the mind does not retrieve literal memories but that it is a reconstructive process.” Bright, involved and a real scientist: those are the first characterisations that come to Roefs' mind. A real scientist? “Macleod is not a slick man who tries to get as many publications, subsidies and projects as possible, but an academic who is curious to know how man is made up

cognitively. His CV does not run to five hundred publications, but contains only articles that matter. His academic attitude is an example to me.” The same goes for his style of writing, says Roefs. “He looked at several versions of my thesis, initially covering them completely in red with corrections before returning them. He is very meticulous and can explain complex matters clearly, without using unnecessary jargon. He always has an interesting message, which is why his articles are never boring. I have often asked him for advice, also for my Vidi proposal. I also spent six months working with him at the University of Toronto as a trainee researcher.” She views the Canadian as something between a colleague and a friend. When she did her traineeship, she even stayed at his house for a few weeks. “I lived in a house with three other students and a landlady who drank too much and caused a lot of trouble by having noisy arguments with her boyfriend. One day, it just

got too much for me and Macleod offered me a place to stay in his house for a few weeks. He was abroad for the first two weeks, so I was by myself in a gorgeous villa on Lake Ontario. When he returned, it felt a bit awkward. I remember that I arrived home at three in the morning after a night out and he opened the door for me. I had the same feeling as I did with my parents, that I should explain the late hour. But he was still awake because of jetlag.” People are not perfect; if there was one characteristic of Macleod that Roefs had some trouble with, it was his indestructible positiveness. “I wondered every now and then if he would ever say if he found the idea or an article a load of rubbish? He wrapped everything up pleasantly. Communicating a little more directly is not a problem in science when you have good arguments.”

Maurice Timmermans

Real experiences

Sometimes people ask me where do I get hints or ideas for a column from. It's actually a good question. I think I get inspired by all people I run into and everything happening around me. I have always liked to listen and talk to people, and to observe the way people live their lives. There is so much we can learn from each other, just by paying attention to how people behave (both good and bad).

But there is something more. I also find it important to take time at the end of a day to think back about my day, and spend some time pondering over situations that somehow captured my attention, and reflect on why these moments intrigued me. What did I like of today in particular? What made me happy? Or sad? And if I had the opportunity, what I would like to change of it? It can be hard sometimes to find the time to do this, and still it's essential to mindfulness.

But in today's world there seems to be also a threat to experiencing life - internet, and social media. Of course I don't criticise the use of internet, only it's abuse. I feel it's just very easy to get lost in its sea of mediocrity while surfing and I wonder if the amount of time that we spend in our days surfing the internet could be preventing us from actually living our lives, making real experiences.

Sometimes I go for a coffee break, and while I'm sitting there sipping my coffee, I take a look around and out of twenty maybe thirty people in the room, I'm the only one who is not busy watching a laptop or a smartphone, and silence all around. Sometimes we may be two (we must be a dying breed). I may get old, but it just does not sound completely right to me. I think it's important to make time to slow down and relax, to listen and observe, and to absorb all emotions and feeling that otherwise would disappear “like tears in rain” (thanks Blade Runner).

Pietro Bonizzi, Assistant Professor at Data Science and Knowledge Engineering

Psychology students also want recorded lectures

Students in the Psychology faculty council want lectures to be recorded in the future. They have written a proposal on the matter that will be dealt with on Thursday afternoon in the faculty council meeting. "There is a need," says Hanne van Kasteren, one of the authors of the proposal, which will be discussed in the faculty council today – after *Observant* has gone to press. "Not because students don't want to come to the lectures, but because they want to be able to look over difficult parts again."

The students inquired at other faculties – Law, SBE, FASoS, FHML – where lectures are already being filmed, what their experience was. Technical problems appear to be rare (but unavoidable) and the number of students attending the lectures has hardly dropped. They would like to start a pilot project in the next academic year. "If lecturers feel uneasy about it, there is also

the option of just recording audio and playing the recording alongside the slides," says Van Kasteren. "And if someone uses examples containing confidential information, of course the lecture will not be recorded." Lecturers who

have real objections, can always also say 'no' to the recordings. "But they will have to have a good reason, as recordings should become the standard."

To prevent the lectures from drifting about the

Internet, the students suggest that the recordings be made available only to those who are taking the specific block.

Cleo Freriks

80 Per cent two-year master's studies also reach the finish line quickly

Continuation of page 1

outside who are experiencing PBL for the first time and are very motivated by it. They achieve more too and in doing so, they finish more quickly."

The figures were published by the Association of universities in the Netherlands (VSNU). In the past, it was difficult to say anything about the success rate of master's students, because some still had to

complete bachelor's subjects. But since 2012, they have to have finished their bachelor's programme completely before they are allowed to go on.

With the two-year master's studies, Maastricht is in the company of Wageningen and Tilburg, where more than 80 per cent also reach the finish line quickly. The difference with Erasmus University Rotterdam is great: only half of the students there complete their master's programme with no more

than one year delay.

To ensure that the comparison is fair, the figures only refer to master's students who started their studies in September: through the years, this applies to 60-80 per cent of all master's students. Schools of higher education students are also excluded. They are usually allowed to start a university master's programme after a transition course.

Maurice Timmermans/HOP

Reality Check: First-Year Reflections

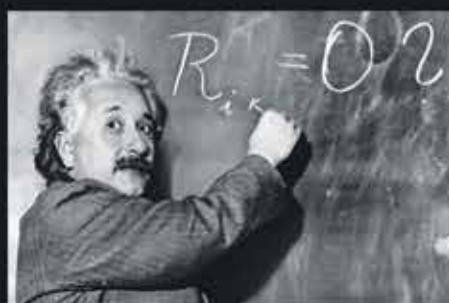
College student

What my parents think I do

What society thinks I do

What I think I do

What I actually do

Image: archive Observant

Living off of pasta, experiencing frat parties, and joining oddly specific fan clubs are just a few of the college clichés that Hollywood and the book industry have fed generations of students. Yet every first-year UM student arrives on campus – if you will – with his or her own expectations about university life. Which results in a reality check for the masses.

Clichés rethought

Leona Unrath, German International Business student: "Well, me being me, a German studying International Business, I discovered that I am a cliché! I figured I would be doing something somewhat novel by coming here - oh how wrong I was. What I didn't expect either was to be so tired from working that I'd fall asleep in the library - and my study partner only noticing when my highlighter rattled to the floor." Lotte Koning, Dutch European Law School

Student: "Being familiar with Utrecht, which has a much older university culture, I expected student associations, these *verenigingen*, to be much more present. I think you can ignore them really easily here. I mean, you can see them around town on Thursdays wearing their cute little jackets, but in general, if you don't invest in them, they don't seek you out." Catherine Altobelli, Italian European Law School student: "I used to think university was really all about being part of a bigger environment, a sort of smaller world on its own. But since Maastricht doesn't really have a defined campus, it's more a matter of going to university, getting your stuff done and then going back home. You feel more like an individual instead of an entity in a large student body."

Your friend, the tutor

Koning: "I did not see the casual relationship we have with our tutors and professors coming. I thought that that was something very much restricted to high school and that once you got to university it would be more of: 'Oh, doctor, professor, your honour, may I please...?' Do I bow down, do I curtsy, what do I do? I love being able to just walk up to these people, oftentimes addressing them by their first name, and feeling like there really is no barrier."

Jules Janssen, Dutch European Law School student: "I used to be very unsure about whether university was the right place for me because it often takes me much longer to complete tasks than is instructed. I've overcome that because our supervisors are so open with us; one of my tutors once talked about how it took him ages to finish his readings – and he has a Ph.D.!" Unrath: "It can get weird. I used to have second-year students tutor me, and they'd be friends of friends. It's a bit odd when one day you're partying with a person and the next day they're leading your tutorial, but it just becomes normal. This would have seemed absurd to me before I started at UM – understandably..." Leonie Hoeren, German Psychology student: "Of course not all your professors know you. It's quite funny when you run into them around town and they don't recognize you, but you do."

Little Germany

Koning: "Maastricht is as international as you want to make it. Though I attended international schools, meaning that multiculturalism isn't foreign to me, I didn't expect it to be so easy *not* to have an international circle of friends. There are people from all over the world – literally, but it's really easy to fall into a nationality clique. If you want to make this into

a small German colony and only hang out with Germans, you definitely can. My own group of close friends are Finnish, Australian and Dutch though."

Unrath: "I thought it would be more international. Take a tutorial group of 15 people: eight will be German, four Dutch and three English. I think it's a pity because then instead of practicing my English I'm expected to speak German during breaks; if I initiate the conversation in English, no one bats an eyelash and continues in German."

Hoeren: "I'm a bit disappointed that there are so many Germans! I knew SBE had a large German student population, but Psychology? I mean, it's not that I don't like Germans, but I moved to study in the Netherlands for a reason."

Janssen: "Luckily I saw the international character coming; it gave me time to prepare being more careful about the nationality-based jokes I tend to make. But you see, in my first tutorial we ended up collectively playing on French stereotypes, and I realized that the more international the environment is, the more this sort of entirely benevolent humour is accepted."

Amira Eid

Work like a slave, eat like a king

Time to take (a) Time Out

My menu

Penne tuna €6.50, Fresh lemonade
€1,50 (small) / €1,95 (large),
Noodles with chicken, shrimps and
vegetables € 6,50

What you probably didn't know about me: I worked as an aerobics instructor for UM Sports in the past. So I was extremely curious to see the new sports facilities and try out the 'Butt Belly Thighs' group training, as well as recharging some energy in the newly opened Time Out Sports bar, where you can eat and drink at student-friendly prices. After finishing my workout, I sit down with a feeling of euphoria on the nice terrace with a couple of tables hidden under big umbrellas and feel the fresh summer air flow through my lungs, and I crave a cold drink.

Having sat for some time reading through my master's thesis, I realise that Time Out is most likely a self-service/ask-yourself place. We quickly approach the young waitress and order fresh homemade lemonade with lemons and oranges,

as is displayed on the bar in a giant jar, we also order cold penne with tuna and Asian noodles. The waitress arrives with the complete order rather than having served the cold drinks first in the absolutely boiling weather. My drink did not contain any lemons, oranges, or mint leaves. More serious problems came with the main course (it was very hard to find something on the menu that sounded interesting or appealing among the bread, pasta or yoghurt dishes). The canned tuna was literally swimming in a sea of thick, oily sauce in between the cold penne mixed with green beans and smashed tomatoes. Was the pasta prepared some days ago and only taken out of the fridge when we arrived? Who knows, but I'm not keen to try it again. Unfortunately, I doubt whether the statement

'trendy, delicious and healthy' is really what Time Out stands for. The noodles with chicken, shrimps and vegetables were slightly better, but still represented a very cheap-inexperienced-student-cooking style. The noodles were of the same quality as the pasta dish, the vegetables being chewy rather than crispy, the dish as a whole missing the necessary elements of energy in the form of good proteins and carbs. If you're thinking of venturing into Time Out anyway and ordering something relatively healthy and straightforward, like quinoa or couscous (how could that go wrong?), hear this: you would be better off buying one of the salads or premade pastas from Albert Heijn and take it with you to UM Sports. Moreover, I would definitely recommend Time Out's staff to take a risk and improvise with the menu and exchange those 'regular' dishes for something more exotic. Otherwise, I see the newly established, very ambitious gym bar taking the same road as the library food corner.

Kate Surala

This was the last time that master's student Kate Surala reviewed a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht. See page 7 for an overview of Kate's experiences

Time Out

P. Debyeplein 15, www.time-out.online

Food & drinks ★☆☆☆☆
Service ★★★★★
Atmosphere ★★★★★
Price/Quality ★★☆☆☆

Approved

- ▶ Toilet Finder
- ▶ Funny/useful/travelling
- ▶ Free
- ▶ Android, iOS

Using a public toilet is generally a mixed blessing. Sticky floors, filthy toilet seats and of course there is never any toilet paper. Nonetheless, when you are in dire need ...

Toilet Finder makes it easy to find the nearest public toilet. You can search using a map – so you immediately see how to get there on foot – or by using a list. It also states whether it's free, wheelchair-friendly and how many stars users have given the toilet. Hopefully this will help you filter out the dirtiest ones. You can also add toilets or report that a toilet on the map no longer exists.

All this may be very useful, but the real value of this app is in its picture gallery. This is where you can view photographs of the weirdest toilets throughout the world. What would you think of a toilet in the shape of a purple lady's shoe in Sofia, a golden urinal in Peking, or a toilet stall with mirrored glass in Houston, from which the user can see out but passers-by cannot see in.

Dear Ingrid

Eros and Philia

Anonymous (25): "I have feelings for a colleague. However, he is married and I am also in a relationship, which by the way is good. What should I do with my butterflies?"

Ingrid: Practically everyone wants to share his or her life. In our culture it is customary to choose one person to do so. That is what we consider normal. When we have found the one, it does not mean that we no longer have contact with others. In fact, we constantly meet new people. At work, in the bus, in our local pub and in the queue for the supermarket checkout. During these meetings, feelings can be stirred up. If this is irritation, we can unload and get it off our chest and we try to avoid the instigator of that feeling. We don't actually want negative feelings. But in this contact with another person, it is also possible that an internal fire is kindled. So we feel warmth, affection, love and maybe even have a crush. It usually becomes more complicated when that happens. We condemn ourselves for having those feelings. We simply find that it is not the right thing to do. Feeling embarrassed, we definitely don't talk about it with others. It is also possible that we want to hold on to those feelings. After all, they feel so good and we always want more of something that feels good. In such a case we stoke the fire by coincidentally being in the same place at the same time, to text with each other or maybe even arrange a date. I don't know what is best for you, anonymous. I have no idea what your partner means to you and whether you would want to risk your relationship. What I do know, is that you can also choose to do nothing. You can feed feelings by seeking contact with the person who is causing these feelings. If you don't, the feelings will extinguish. The storm will pass or, maybe even more appropriate, the sun will disappear behind the clouds again for a while. So cherish the warmth that you are experiencing at the moment, without desperately trying to hang on to those feelings at all cost.

CF The ancient Greeks had different words to des-

Photo: Loraine Bodewes

cribe love. They had Eros and Philia. Eros stands for ardour, desire, force of attraction and passion. Eros can be blinding and go hand in hand with loss of self-control. Philia, on the other hand, is what remains when Eros has worn off. Affection and deep warmth. Enjoy Eros' visit and know that he will leave again no matter what. At the same time, realise what Philia brings you before you decide to give it all up.

Ingrid Candel

This is the last episode of this series

Do you have a question or problem and would you like to speak with a psychological counselor for students at Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Kate's Hit list: where to eat right now

Let me start by reminding you of the best, five-star ranking restaurants that made my dining experience simply unforgettable and which will likely have good reviews also in the future. My first 'full house' was bestowed upon *Cato by Cato*, with their delightful take-away boxes, which you can fill with your favourite toppings ranging from fresh humus covered with fresh herbs to a crabstick salad or wonderful quinoa. I simply love the high-quality, fresh ingredients from Jeffrey's garden and all the hard effort and determination to run this corner take-away near the Vrijthof (Stenenbrug 9).

I would also definitely recommend visiting *FAB* on the Markt, which feeds its customers with (mostly homemade) American recipes with a European touch. The most attractive dish, in my opinion, was FAB's first-class cheesecake with a smooth and creamy layer firmly attached to a crispy crust and signed with a fresh raspberry sauce. FAB's philosophy of 'keeping things interesting' has also proven to be true when I tasted the salmon bagel during Sunday brunch, or their impressive Egg Benedict with avocado or smoked Shetland salmon.

My next favourite 'poky place' is *Alley Cat Bikes and Coffee*, where you can spend the whole afternoon chatting with your friends or studying for your finals while sipping a first-class coffee. Alley Cat Bikes and Coffee is like a sketch making fun of Maastricht Café stereotypes. It would be easy to roll your eyes at this café and bicycle shop all in one, but the truth is that it's actually pretty incredible and very creative. Get the Oatly variation in your Café Latte with a homemade cake! What makes a restaurant sexy? I am not sure if I can give a proper definition, but I can tell you that *Bancale 61* has it. It's a tiny restaurant and a take-away place in Scharn with dim lighting, a shallow-domed, wood-fired oven, and generally cool Italian vibes – but the place isn't all about looks. *Bancale 61* also happens to serve, in my humble opinion, the best crispy pizza in town. If the idea of eating an outstanding crust with a delicious, uniform fluffiness and chewy softness of the proper Italian ingredients, such as Parmesan cheese, buffalo mozzarella or San Marzano tomatoes sound like just the thing your date night rotation needs, get yourself and your dining companion to *Bancale 61*.

Another chance

And what about those restaurants that did not impress me at all? I decided to give them another chance and see what the real impact of the criticism over time was. If you appreciate excellent burgers, you might be thinking of visiting *Hamburgeria* (Wycker Brugstraat 57). Back in September, I was not so impressed with the burger, as I called it 'the Greek burger in crisis' which did *not* satisfy my definition of a proper burger – fine beef, sticky cheese, tomatoes (both fresh and in ketchup) all ready to be loaded with fresh lettuce and crunchy salad. The aluminium foil completely dashed my hopes during my first visit and the burger was lukewarm and generally chewy. My visit last week revealed the complete opposite. Burger lovers – listen up, Greek burger

“Burger lovers – listen up, Greek burger rose above its crisis”

Looking back at a year of visiting restaurants and sipping cocktails, drinking wines or eating salads, and listening to the magic 'click' – or not – on the crème brûlée, Kate's weekly Maastricht culinary experiences for her column 'Work like a slave, eat like a king' were memorable. To be honest, some experiences were memorable in a good sense, but sometimes it was the opposite. Because everybody deserves a second chance, she visited the least impressive restaurants again.

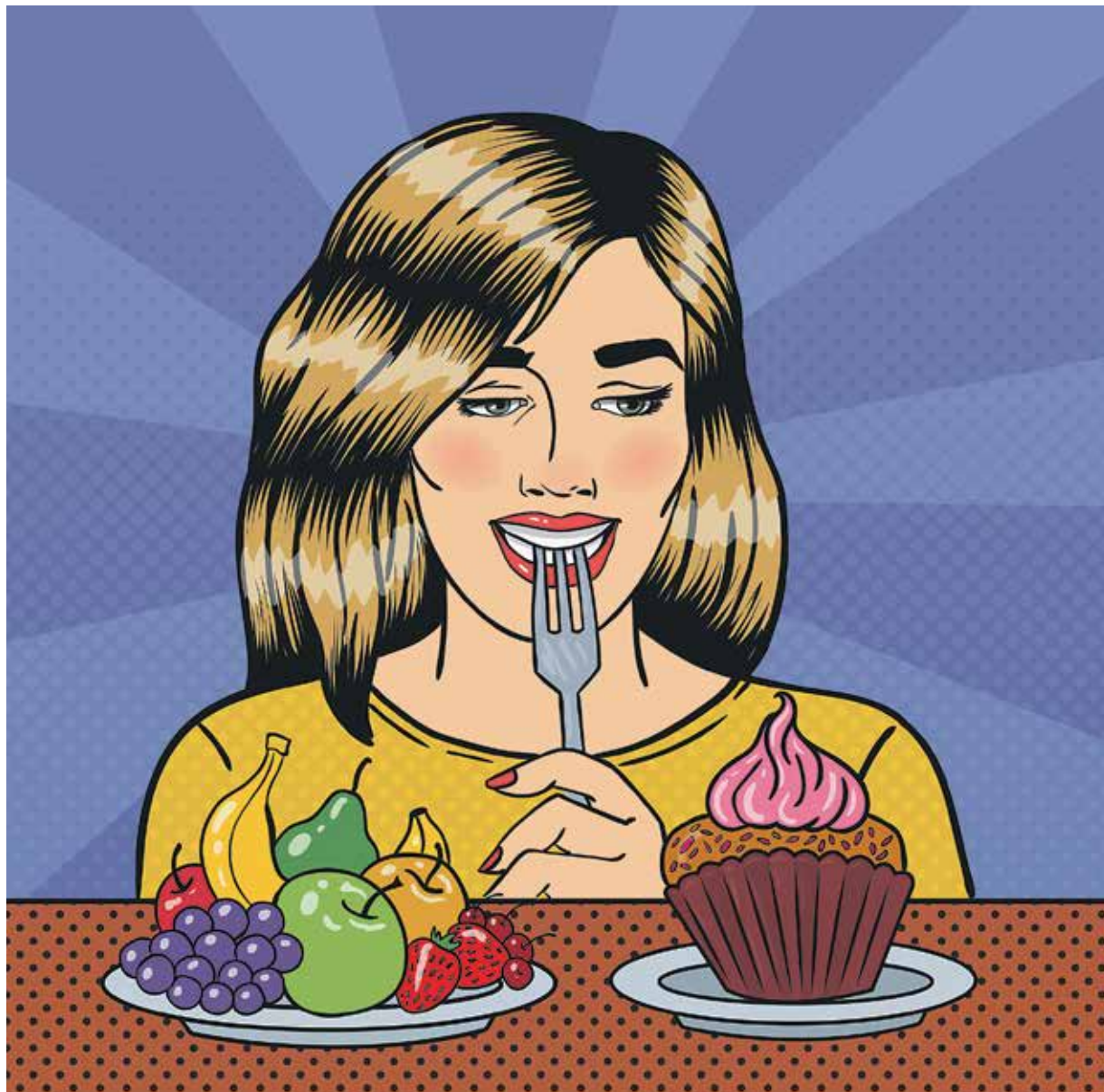

Illustration ThinkStock

rose above its crisis! The pulled pork was homemade, very delicate and juicy. The buns were warm, crispy and a nice accompaniment to the tzatziki sauce, feta cheese and baby leaf lettuce. Moreover, the burger was served on a wooden cutting board rather than a plastic plate and the burger was secured with a wooden stick for your convenience. Hamburgeria has improved tremendously since September in all aspects (delivery is also possible). But if I may note, there's still a little 'but', as they continue not to inform you about the additional 35 cents for ketchup or mayonnaise).

The next 'tragedy' that I visited back in November was the refurbished restaurant *Fresh*, previously a well-known student place called *Kiwi* on the Ezelmarkt. Remember my criticism of salmon pasta with the texture of canned cat food? And the little pieces of fried salmon falling apart in between the overcooked, bland pasta? Yes, that's right – this dubious experience still

causes me traumas when I consider ordering white pasta with creamy white sauce when eating elsewhere. Recently I went there again and I have relatively good news for you. I ordered a goat cheese salad with a plate of crispy shrimps, which this time actually arrived. The warm goat cheese on the top of mountains of fresh and

crispy salad deserves my 'thumbs up'. The salad was served with fresh (finally fresh is coming into place) baguette and butter on the side. My partner was quite content with his cheeseburger, which satisfied my requirements of a good burger, but which was

served lukewarm. Leaving aside the still unprofessional service with a hesitant approach, our long drawn-out dinner was not an exorbitant experience with the bill clocking in at 20 euros, satisfying both of us.

The last 'rotten tomato' went to *Perroen* on the Vrijthof, which literally screwed up my steak, served by a depressed-looking waitress. Back in

March, the overly peppery sauce, covering an overcooked steak was screaming 'take me out of the pan now!' This time, I opted for a lunch menu and ordered *Perroen's* speciality – chicken saté with a slightly spicy peanut dipping sauce and a portion of French fries. The cooked chicken skewers, marinated with spices nicely 'let go' of the wooden stick while I was slicing them. French fries were still a tad dry, however, but perfectly crispy and very fresh. To enjoy the weather to the full, we sat on the sunny terrace with a good glass of wine.

Gold

Let me finish with a little quote from the *City of Gold* documentary, in which food critic Jonathan Gold takes you on an expedition to the different cuisines of Los Angeles.

"As much as you would from a novel or a painting or an opera or movie, you can go to a restaurant, and eat a meal, and look at the people around you and smell the smells, and taste the flavors and learn something about the world that has a lot to do with what's on your plate."

Prof. Gerard Mols neemt na 35 jaar afscheid

“Het is me niet gelukt om o van het onderwijs tegen te

“Ik blijf hier niet rondhangen als iemand die zich verveelt of een slecht huwelijk heeft. Ik ga niemand voor de voeten lopen. Ik heb 35 jaar aan de Universiteit Maastricht gewerkt, het is tijd om plaats te maken voor jong talent. Al mogen ze me altijd vragen voor een college of bestuurlijke klus.” Morgen, 17 juni 2016, neemt Gerard Mols afscheid als hoogleraar strafrecht tijdens een speciaal voor hem georganiseerd symposium: Waarheidsvinding in het internationale strafrecht. De dag erna wordt hij 65.

Tekst: Riki Janssen Foto: Loraine Bodewes

“Geen meeloper, very much his own person, eigengereid, autoritair.” “Je moet van goede huize komen om hem van iets af te brengen.” “Als je straight bent, krijg je geen problemen, maar o wee als je dat niet bent, hij laat niet met zich piepelen.” “Een vlijmscherpe analyticus, voorzien van bijtende spot en beschikkend over een flinke dosis humor.” “Een intellectueel die eigenlijk heel aardig is.”

Zo omschreven zijn collega's - van binnen en buiten (advocatuur) de UM - Gerard Mols in *Observant* in 2003. Een paar maanden later zou hij rector worden en dat meer dan acht jaar blijven. Daarvoor was hij acht jaar decaan van de faculteit rechtsgeleerdheid en bekleedde hij ongeveer alle bestuurlijke functies en rollen die een universiteit rijk is: van faculteitsraadslid, lid opleidingscommissie tot vakgroepsvoorzitter. Tegelijkertijd was er zijn wetenschappelijk onderzoek, zijn werk als advocaat (onder meer in een grote drugszaak rond Johan V. alias de Hakkelaar eind jaren negentig) en later dat van raadsheer.

“Ik heb mijn hele leven al op twee of drie paarden gewed”, zegt hij. Wetenschap, advocatuur, bestuur. “Ik ben een tweeling, qua sterrenbeeld”, zegt hij. “Al in Utrecht combineerde ik wetenschap met advocatuur. Dat heb ik aan de UM voortgezet. Het heeft over en weer een kwaliteitsverhogend effect.”

Horizon

Besturen zit hem al sinds zijn studententijd in het bloed. “Je wordt geen decaan of rector omdat je aan de beurt bent. Je moet wel wat in huis hebben.” Goed kunnen luisteren is een *must*, benadrukt hij. Net als delegeren, vertrouwen hebben en geven, en inspireren. “Ik had goed contact met het personeel - ondersteunend en wetenschappelijk - en de studenten. Zo hoor je veel en weet je beter welke richting het uit moet met de universiteit. Ik had natuurlijk die stip aan de horizon waar ik naar toe werkte. Ik probeerde mensen daarvan te overtuigen, ze in dezelfde stand te krijgen.”

Heeft hij die stip aan de horizon bereikt? Op een aantal fronten zeker, vindt Mols. Zo werd de European Law School tijdens zijn decanaat opgericht, net als de juridische onderzoekschool Metro, ook kwam de onderzoekschool Rechten van de Mens van de grond en is het bindend

“Tegenwoordig leven we in een wereld waar alles moet mogen, maar ik ben niet van die school”

studieadvies bij de juristen geïntroduceerd. Als rector heeft hij hard getrokken aan een “update van het probleemgestuurd onderwijs: het opnieuw doordenken van vorm en inhoud. Daar waren we aan toe. We hebben Marble [geeft de beste studenten de kans om in de bachelorfase onderzoek te doen] en Premium [honours programma voor de beste masterstudenten] ontwikkeld, de *international classroom* op de kaart gezet en hard gewerkt aan de verdere internationalisering van de UM.” Ook de fundamenten voor wat nu het Maastricht Science Programme is, zijn tijdens Mols' rectoraat gelegd.

Verkleuterling

“Helaas is het me niet gelukt om de verkleuterling van het onderwijs tegen te houden”, zegt hij met spijt in zijn stem. Na zijn vertrek als rector, nu vier jaar geleden, is de onderwijsvernieuwing “ingezakt. Na twee jaar is er een vice-rector onderwijs aangesteld en kwam het Edlab op de Tapijnkazerne. Maar wat ze daar doen, weet ik niet.” Om te vervolgen: “We zijn steeds meer gaan terugvallen op de klassieke onderwijsmethode: een tutor die lesgeeft. Je probeert daar iets aan te doen door de selectie van het personeel, maar je vist in een vijver van mensen die elders - lees klassiek - zijn opgeleid. Die belijden met de mond dat ze het pgo hoog hebben zitten, maar eenmaal binnen wijken ze daar veel te graag van af.” Hij is geschrokken van het niveau van de studen-

ten toen hij in 2012 terugkeerde naar zijn faculteit. “Ik heb niet de indruk dat het merendeel van de studenten echt geïnteresseerd is in een academische opleiding. Ze lezen geen boeken meer.” Zuchtend: “Je wilt niet weten hoe vaak ik hoor: meneer, moeten we dit kennen voor de toets? Het is allemaal zo examengericht, zo schools. Ik snap dat ergens ook wel, het bindend studieadvies doet daar geen goed aan. Ik pleit voor selectie aan de poort.”

Maar dat leidt tot minder studenten. “Nou en? Dan moet de faculteit maar afslanken, het is toch geen werkverschaffingsproject? We leiden onze studenten nog steeds op voor de twintigste eeuw, maar alles is veranderd, onze maatschappij, de student zelf, de eisen die aan een jurist worden gesteld, de informatisering. Hoe moet de jurist van de 21ste eeuw eruit zien? Weten we dat, werken we daar naar toe? Ik zal je wat vertellen: de advocaten en rechters van de toekomst zijn de University College-afgestudeerden die daarna voor een master rechtsgeleerdheid kiezen die toegang geeft tot de togaberoepen.”

Ook de minors, die de student de kans moet geven om een paar vakken bij een andere faculteit te volgen, zijn niet van de grond gekomen onder zijn bewind [sinds 2015 is er wel een aanbod], net als een interfacultair instituut voor forensica en een soort University College met rechten, economie, Governance en cultuur- en maatschappijwetenschappen. “Die minors belandden in een moeras van tegenwerking. De faculteiten zagen allemaal beren op de weg, het paste niet in het programma, hoe moest het als ze te veel studenten binnenkregen, wie zou dat betalen? Ik heb toen een bypass gecreëerd en Studium Generale gevraagd om meer voor de studenten te gaan werken. Daar zijn de collegereeksen uit voort gekomen. Dat is eigenlijk interfacultair onderwijs en heel goed bezocht door de buitenlanders.”

Wielen

Mooiste tijd aan de UM? “Toch het rectoraat. Geen enkele functie geeft je zo'n inzicht in alles wat er aan een universiteit gebeurt. Het is indrukwekkend. Ik vond het eerstejaars onderwijs van psychologie echt top, net als de materialen die in het onderwijs van geneeskunde worden gebruikt. Fantastisch. En op iedere faculteit kom je mensen tegen die briljant

le verkleuterling houden, helaas”

onderzoek verrichten. Wauw. Je krijgt heel veel informatie over de mooie dingen, maar uiteraard ook over de klotedingen.” Ook de contacten buiten de universiteit, in binnen- en buitenland, staan hem nog vers in het geheugen. Vooral die met zijn collega-rectoren: “Een aantal komt naar mijn afscheid. Het zijn vrienden geworden.” En ja, zegt hij zonder aarzeling, een rector heeft “macht. Je kunt sturing geven door leerstoelen in te stellen, het initiatief te nemen voor nieuwe opleidingen, graduate schools, je kunt verbindingen aangaan met instellingen elders, scholarships binnenhalen.”

Maar reed toenmalig collegevoorzitter Jo Ritzen, die zich graag buiten zijn eigen portefeuille bewoog, jou niet geregeld in de wielen? “Nee, dat is een misverstand. Jo had de neiging om in de portefeuille van anderen te roeren, maar daar hebben we goede gesprekken over gevoerd. Jo had goede ideeën over hoe het verder moest met de UM. Hij heeft zich uitermate ingespannen voor de verdere internationalisering, de relatie met het bedrijfsleven, met de provincie, Chemelot en de samenwerking met het RWHT in Aken.”

Bergbroeder

Diezelfde collegevoorzitter bleek ernstig geraakt door de columns van *Albert Bergbroeder* in *Observant*. Mols: “Jo ervoer dat als hakken op zijn persoon. Het kwam hard binnen. Het was in de tijd van de ‘bonnetjes-affaire’ [LI had via een WOB-procedure de beschikking gekregen over de uitgaven van het college van bestuur, *Observant* schreef daar ook over]. Er begon een gevoel bij Jo te ontstaan dat iedereen in de organisatie het blijkbaar goed vond dat hij zo gekwetst werd. ‘Niemand neemt het voor mij op, iedereen laat mij vallen.’ Jo voelde zich volkomen geïsoleerd.” Op dat moment besloot Mols – “we zaten samen in het college van bestuur, ik zie een collega die ernstig is geraakt” - in te grijpen en (letterlijk)

“
Je wilt niet
weten hoe vaak
ik hoor: meneer,
moeten we dit
kennen voor de
toets?”

”

naar de hoofdredacteur van *Observant* te stappen met de onverhulde boodschap dat Bergbroeder moest stoppen met zijn verhalen over Jo Ritzen. *Een vreemde actie voor iemand die het vrije woord een warm hart toedraagt.* “Er zijn grenzen aan de vrijheid van meningsuiting. Die werden hier overschreden. Tegenwoordig leven we in een wereld waar alles moet mogen, maar ik ben niet van die school. Het heeft niets te maken met de aantasting van de onafhankelijkheid van het

blad, wel met waar je een streep trekt.”

Maar jij werd zelf toch ook regelmatig op de hak genomen, zoals alle hoge bomen aan de UM? Daar maakte je geen punt van. “Ik kan daar blijkbaar veel beter tegen. Ik heb een behoorlijke dosis zelfspot, houd van een goed glas wijn, van plezier en neem het leven en mijn werk niet te serieus. Doe je dat wel, dan red je het niet. Ik zeg altijd: ze kunnen beter over je lullen dan van je eten. Veel erger is als ze niet over je schrijven.” Grinnikend: “Zoals de laatste jaren. O ja, op dit afscheidsinterview na dan.”

Zzp'er

Hij gaat met pensioen en verwacht wat meer tijd te krijgen voor zijn tuin die meer dan twee hectares groot is. Maar of dat er ook van zal komen, is de vraag. Hij blijft raadsheer in Den Bosch (vooral reguliere strafzaken) en Den Haag (internationale misdrijven), lid van de raad van toezicht (RvT) van de Universiteit van Amsterdam/Hogeschool van Amsterdam, voorzitter van de RvT van Zuyd Hogeschool en wordt jurist in het nieuwe notariskantoor van zijn vrouw Corrie Mols in hun woonplaats Neer. “Ik ga me toeleggen op agrarisch recht.” Zijn vrouw wordt dus zijn baas? Grinnikend: “Dat denkt ze. Ik word zzp'er.”

Afscheidssymposium 'Waarheidsvinding in het internationale strafrecht' op 17 juni 2016 vanaf 13.15 tot 16.00, rechtenfaculteit, Bouillonstraat 1-3

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapsjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: 'veel meer zelfvertrouwen', 'leuke en veilige sfeer, veel geleerd', 'weet nu wat ik wil: schrijven.'

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos
(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden:

8 sessies verspreid over 2 weken maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.
(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers:

Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 11 augustus 2016

Cursuskosten:

€ 800

Meer informatie:

Mail of bel met Riki Janssen
(riki.janssen@maastrichtuniversity.nl)
of 043-3885384)

Brexit is slechts een van de problemen voor Europa

Voor of tegen Europa? Op 23 juni beslissen de Britten in een referendum of ze in de Europese Unie blijven of niet. De Brexit-vraag is belangrijk, maar valt in het niet bij de andere problemen waar het nieuwe Europa voor staat, zegt Mathieu Segers, hoogleraar eigentijdse Europese geschiedenis en Europese integratie en dean van University College. Denk alleen al aan de Oost-Europese landen die na decennia van onderdrukking weinig zin hebben om hun herwonnen natiestaten te laten verwateren door regels en wetten van Europa.

Margaret Thatcher had een bloedhekel aan eurotoppen die stevast uitmondten in slapeloze nachten en machismo van ingebeelde staatsmannen: "These men! All they do is anecdote away. Never get down to business!" Ze vond het allemaal hoogst frustrerend. Want om de 'business' was het Thatcher juist te doen. Voor het VK moest Europa een gemeenschappelijke markt worden, zijn en blijven. Niemand was hier duidelijker over dan de Iron Lady. Daarom is Thatcher nog altijd de maat der dingen als het gaat om de Britten en de Europese integratie. Kern van de Britse visie is de 'negatieve integratie': het weghalen van handelsbelemmeringen, minder regels in plaats van meer. Ronkende idealen en morele aanvechtingen passen daar niet bij. Dat geldt ook voor 'positieve integratie'

(harmonisatie van beleid om Europese normen te stellen voor de marktwerking). Bij Thatcher wekte dit soort integratie geen hoop, maar woede en wantrouwen.

Woede over het politieke gekonkel waar de Britten zo in meegezogen werden, en dat de marktintegratie voortdurend dreigde te misvormen tot een politiek instrument in handen van Fransen en Duitsers. Een fenomeen waar bij Britten werden buitengesloten.

De co-regierol van de Duitsers hierin wekte haar wantrouwen. Thatcher vroeg zich meerdere malen hardop af: de integratie was toch juist bedoeld om de Duitsers eronder te houden!? Dit wantrouwen verklaart ook Thatchers afgrijzen van hoogdravende Duitse emoties bij Europese integratie. Helmut Kohl vond ze de ergste. Boris Johnsons vergelijking van de EU met Hitler boort naar dit sentiment. Destijds zat de Nederlandse premier Ruud Lubbers op dezelfde lijn. Volgens hem was Kohl "een Teutoonse romanticus, in staat tranen te laten vloeien zonder dat het serieus is".

Niet toevallig werden Lubbers en Thatcher de motor achter de vervolmaking van de Europese markt, die ter hand werd genomen na ondertekening van de Single European Act (SEA) in de jaren tachtig. Voor de Britse regering moest dit het sluitstuk worden. Voor de Nederlandse mocht het dat zijn, maar behalve een markt, kwam er ook een munt.

Het illustreert de Europese tragiek van Thatcher dat de kiem voor de muntunie gelegd was in de preambule van de SEA. Ze was er toch ingetuind! Vervolgens beleefde zij een partijtje Europees buitensluiten in de overtreffende trap. Achteraf noemde Thatcher haar handtekening onder de SEA haar grootste fout.

Maar onder deze frustraties zit een diepere verklaring voor de Britse houding in Europa. De onomstreden Europese integratie-idealisme van 'nooit meer oorlog' kunnen de Britten maar

moeilijk echt serieus nemen. Daarmee 'an ever closer union' legitimeren, vinden zij bizar. De Britten voelen weinig voor de integratiemanie tegen het nationalisme. De belangrijkste reden daarvoor is dat de Britten dit Europese ideaal zelf helemaal niet nodig hebben. Zij zijn de enige Europeanen die de nazi's vanaf 1940 eerst weerstaan, en in 1945 vervolgens verslagen hebben. Het Britse patriottisme was geen bedreiging voor Europa, maar een *best practice!* Hiermee komen we op een fundamentele kwestie: voor de Britten geldt het primaat van patriottisme, omdat de geschiedenis hen dat leert. Dit is ook de reden dat zij huiveren bij alles dat riekt naar meer 'Brussel'. Zij staan hierin bovendien niet alleen. Dankzij een geheel andere geschiedenis denkt men in de Oost-Europese EU-lidstaten langs vergelijkbare lijnen. Met van bovenaf opgelegde internationale solidariteit heeft men in die landen praktijkervaring opgedaan in de twintigste eeuw. Hun herwonnen natiestaten moeten hen beschermen tegen een herhaling van die geschiedenis. De EU is er om dat te faciliteren. Maar dus niet om de herwonnen natiestaat te verwateren door Europese centralisatie.

Onder invloed van deze Britse en Oost-Europese opvattingen verschijnen de contouren van een nieuw oud Europa. Een Europa dat kan rekenen op sympathie onder de ongedurige bevolkingen in de staten die de integratie begonnen en nu twijfelen over de nationale prijs die daarvoor betaald wordt. De hamvraag is welk 'Europa' het Europa van de integratie hertegenover weet te plaatsen, en of de verschillende Europa's zich met elkaar kunnen verzoenen. In deze existentiële kwestie is Nederland een cruciale 'swing state'. De Brexit-vraag valt erbij in het niet.

Mathieu Segers

Deze opinie verscheen eerder in het FD

HRM- Personeelszorg

Het einde van het artikel over HRM en personeelsconsulenten in het vorige nummer is weggefallen. Hier de volledige passage (over de afdeling personeelszorg):

Bezuiniging was het voornaamste motief om de afdeling daarna te elimineren; hun werk zou door de consulenten worden overgenomen. Dat lijkt mislukt, zoals velen in die tijd al voorspelden, want "waar moet je dan heen als jouw consulent het niet voor je opneemt?", vroeg laatst een willekeurige UM-medewerker tijdens een koffiepauze. Mislukt? Koehorst vindt van niet. "De consulenten hebben het er deels bijgedaan", houdt hij vol. Maar dat was dus, al bij al, geen oplossing. "Daarom denken we erover om toch weer zo'n aanspreekpunt voor medewerkers in het leven te roepen. Alleen, als onze dienstverlening verbetert, hangt daar wel een prijskaartje aan."

Euro 2016

In the article about the European Championship football (*Observant* 35), the last lines of the interview with German student Luisa Burchartz weren't printed.

Burchartz is not convinced that there is a real rivalry (between Dutch and German football supporters). "If it exists it's kind of superficial, more for fun, at least here in Maastricht. Still, we are neighbouring countries and in some ways quite equal to one another: many Germans work in the Netherlands and come over every day, and it's the same the other way around. This might give us a reason to actually support one another, in football too."

Oratie over moord, geheugenverlies en kletspraat

En toen, patsboem, ging het licht uit...

Veel verdachten van moord of doodslag beweren dat ze zich niets meer kunnen herinneren van het misdrijf. Hoe aannemelijk is dat? En hoe scheid je de bedriegers van de verdachten die zich het delict echt niet meer voor de geest kunnen halen? Want die zijn er ook. Vorige week deed rechtspsycholoog Marko Jelicic, bijzonder hoogleraar neuropsychologie en recht, een boekje open in zijn oratie 'Toen ik wakker werd was het al gebeurd'.

Een man en een vrouw uit Assen zijn verwickeld in een vechtscheiding. Als ze elkaar ontmoeten, vliegen de verwijten steevast over tafel. Tijdens een van de ruzies gaat het echt mis: de vrouw beschuldigt haar man van seksueel misbruik van hun dochter. En toen sloegen bij hem de stoppen door, zo verklaart de verdachte later tegen de politie: "Mijn oren begonnen te suizen en ik kreeg het zwart voor de ogen. Toen ik wakker werd, was het al gebeurd." De man vond zijn handen om de nek van zijn vrouw. Hij had haar gewurgd, klaarblijkelijk, want hij kon zich er niets van herinneren.

De rechtbank huurde drie deskundigen in: een psychiater, een zenuwarts en een psycholoog. Ze kwamen unaniem tot hetzelfde oordeel: het geheugenverlies was authentiek. De psychiater schreef dat "er sprake was van een primitief menselijke, maar ook dierlijke reactie; door deze reflexmatige vechtreactie kon verdachte zich de verwurging niet herinneren."

De zaak is uniek omdat de verdachte geen strafvermindering kreeg maar geheel werd vrijgesproken. "Het oordeel was unaniem maar je weet nooit of de getuigedeskundigen onderling hebben gebeld", zegt Marko Jelicic, als hoogleraar verbonden aan de rechtenfaculteit. "Dat is niet de bedoeling maar het komt in de praktijk vaak voor. Duidelijk is in ieder geval dat de psychiater tot het psychoanalytische kamp behoort, waarin het idee leeft dat mensen bedreigende informatie verdringen."

Huwelijksreis

En dat strookt al lang niet meer met de stand van de wetenschap, zegt Jelicic, die een en ander illustreert met een markante Canadese studie. We schrijven 2001: een vliegtuig is onderweg van Toronto naar Lissabon als boven de oceaan een van de brandstoftanks begint te lekken. Het blijkt ernst: in de cabine valt de druk weg en kort daarna zakken de zuurstofmaskers uit het plafond. De paniek slaat toe, helemaal als de gezagvoerder de driehonderd passagiers wijst op de reddingsvesten onder de stoel. Een noodlanding op zee lijkt onvermijdelijk, maar dan roept iemand: land in zicht. Een mirakel of niet: er doemt een onbewoond, militair eiland op van de Azoren, met een landingsbaan. Even later staat de airbus aan de grond en blijkt iedereen aan de dood ontsnapt. Een van de passagiers is psychologiestudent Margaret McKinnon, die met haar man op huwelijksreis was. Ruim tien jaar later gebruikt McKinnon - inmiddels psycholoog - de rampzalige vlucht in haar onderzoek: ze vraagt haar voormalige medepassagiers om mee te doen met een experiment. Daarin deelt ze zestien proefpersonen in twee groepen: met en zonder posttraumatische stress. Wat blijkt: iedereen kan zich de vlucht en de bange momenten levendig voor de geest halen. En de meeste herinneringen kloppen, ze komen overeen met de vluchtinformatie.

Huntelaar

In zo'n (levens)bedreigende situatie maakt het

"De politie weet vaak niet goed raad met verdachten die voet bij stuk houden" Foto: ThinkStock

lichaam stresshormonen aan, zegt Jelicic, en die activeren de hersenen. "Een gebied dat dan geprikkeld wordt, is de hippocampus, die nieuwe herinneringen opslaat of - beter - nieuwe informatie overhevelt van het korte- naar het langetermijngeheugen.

Wat betekent dit voor de daders die niets meer kunnen terughalen omdat ze op het *moment suprême* door emoties waren overmand? Dat de meesten van hen een flauwekulverhaal opdisen. Voor alle duidelijkheid: het draait niet om enkelingen. In Engeland beroept een kwart van de verdachten van levensdelicten zich op geheugenverlies. Jelicic schat dat 80 procent van de amnesie-claimers kletspraat verkoopt.

En de 20 procent? In die gevallen zijn drank, epilepsie of slaapmiddelen in het spel. "Van alcohol en slaapmiddelen is bekend dat ze de geheugenfunctie van de hippocampus ontregelen. Uit onderzoek blijkt dat sommige proefpersonen een gat van een hele dag in hun geheugen hebben. Alcohol ontremt ook nog eens waardoor de kans op agressie groter wordt. Bij een bepaalde bloedalcohol-concentratie verlies je niet je bewustzijn maar wordt informatie niet meer opgeslagen." Ook een klap op het hoofd na het delict kan amnesie veroorzaken. "Stel, je steekt iemand neer

en van achter slaat een ander je met een honkbalknuppel op je hoofd. Dan kun je je de steekpartij waarschijnlijk niet herinneren. Dat komt doordat de hippocampus een paar minuten nodig heeft om de informatie over te hevelen naar het langetermijngeheugen. Dat wordt dan door de klap verstoord. Daarom kon Huntelaar zich vier jaar geleden niet herinneren dat hij had gescoord in de vriendschappelijke wedstrijd tegen Engeland. Hij botste na de rake kopbal met zijn hoofd hard tegen een Engelse verdediger."

Kapmes

De politie weet vaak niet goed raad met verdachten die voet bij stuk houden. Toch zijn er eenvoudige testen die de simulanten eruit vissen. "Het makkelijkst is om gewoon te vragen iets over het geheugenverlies te vertellen. Wat ging er in je om? Wat is het laatste dat je nog weet? Wie het echt heeft meegemaakt, herinnert zich mistige beelden en onduidelijke flarden, terwijl bedriegers verzekeren dat van het ene op het andere moment, patsboem, het licht uit ging. Niet dus. Ook is er nooit sprake van een diep, zwart gat. Er zijn altijd flarden die je bijblijven, ook wel geheugeneilandjes genoemd." Dan zijn er nog een paar bewerkelijkere tests.

De eerste bestaat uit een lijst van een vijftal samenhangende woorden, zeg vruchten, plus een rekensom. Daarna moeten deelnemers de vijf woorden herhalen. Vervolgens krijgen ze weer vijf woorden waarvan er drie al eerder zijn gepresenteerd. Wie niet zuiver op de graat is, doet alsof het een pittige taak is en vergeet een paar woorden. Terwijl zelfs patiënten met lichte dementie dit lukt."

Een variant hiervan bestaat uit een vragenlijst met onwaarschijnlijke vragen. Zoals: zijn er momenten geweest dat je 'de belangrijkste persoon in je leven' kwijt was? Bedriegers kruisen dan 'ja' aan, terwijl dit alleen voorkomt bij patiënten met vergevorderde Alzheimer."

De beste test combineert verzonden en waar-gebeurde data uit het politiedossier in twee-keuzen-vragen. "Zeg dat het om een bankoverval ging waarbij de dader een pruik droeg en het personeel met een kapmes bedreigde. Dan zijn de vragen: pruik of baseballpet? Kapmes of pistool? Als je van niks weet, zul je de helft goed gokken. Een simulant denkt: ik moet zoveel mogelijk verkeerde antwoorden geven en eindigt onder kansniveau."

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Dora Mateeva.

Studie: Tijdens het laatste jaar van mijn opleiding tot basisarts in Sofia, waar ik ben geboren, schreef ik me in voor een Engelstalig Erasmus uitwisselingsprogramma – Nederland deed daar voor de eerste keer aan mee. Ik werd uitgekozen en mocht op stage in het academisch ziekenhuis in Maastricht. Het was in de lente van 2001. Ik woonde in een gasthuis samen met andere studenten en alumni. Daar leerde ik ook mijn toenmalige vriend kennen; een jaar later woonden we samen. Het was dapper om hier te komen wonen, maar ik koos heel bewust voor zelfstandigheid. Ik had al zes jaar gestudeerd in Sofia, maar moest een aanvullende studie doen aan de Universiteit Maastricht omdat Bulgarije nog geen EU-land was. We zaten met acht buitenlandse artsen in een speciale groep. Eerst zes maanden theorie, zoals statistiek, medisch recht en ethiek, medisch Nederlands en de organisatie van de gezondheidszorg, en daarna coschappen. Het verschil tussen Nederland en Bulgarije was niet levensgroot. Ook al zat Bulgarije in een economische crisis en was er een tekort aan middelen, de gezondheidszorg was er zeker niet slecht geregeld. Wel zag ik dat hier in Nederland veel meer werd ingezet op de ondersteuning van mensen, nazorg, zodat ze er sneller bovenop konden komen.

Docent: Taaldocent Katja Verbruggen. Het leren van de Nederlandse taal was een grote uitdaging, maar doordat ik in Nederland werkte en leefde, ging het makkelijker. Ik kreeg een basiscurcus (onderdeel van de inburgeringscurcus) bij ROC Leeuwenborgh en volgde daarna – vanuit het Talencentrum – een extra curcus ‘medisch Nederlands’. Katja had zoveel gevoel voor humor. Zij liet ons zien hoe je op een makkelijke manier ziektes kon uitleggen aan een patiënt zonder medische achtergrond.

Anekdote: Het was Pinkstermaandag en ik kwam met een studiegenoot aan op centraal station Maastricht. ’s Middags, drie uur: niemand op straat. Het leek wel een verlaten spookstad. Pas op het

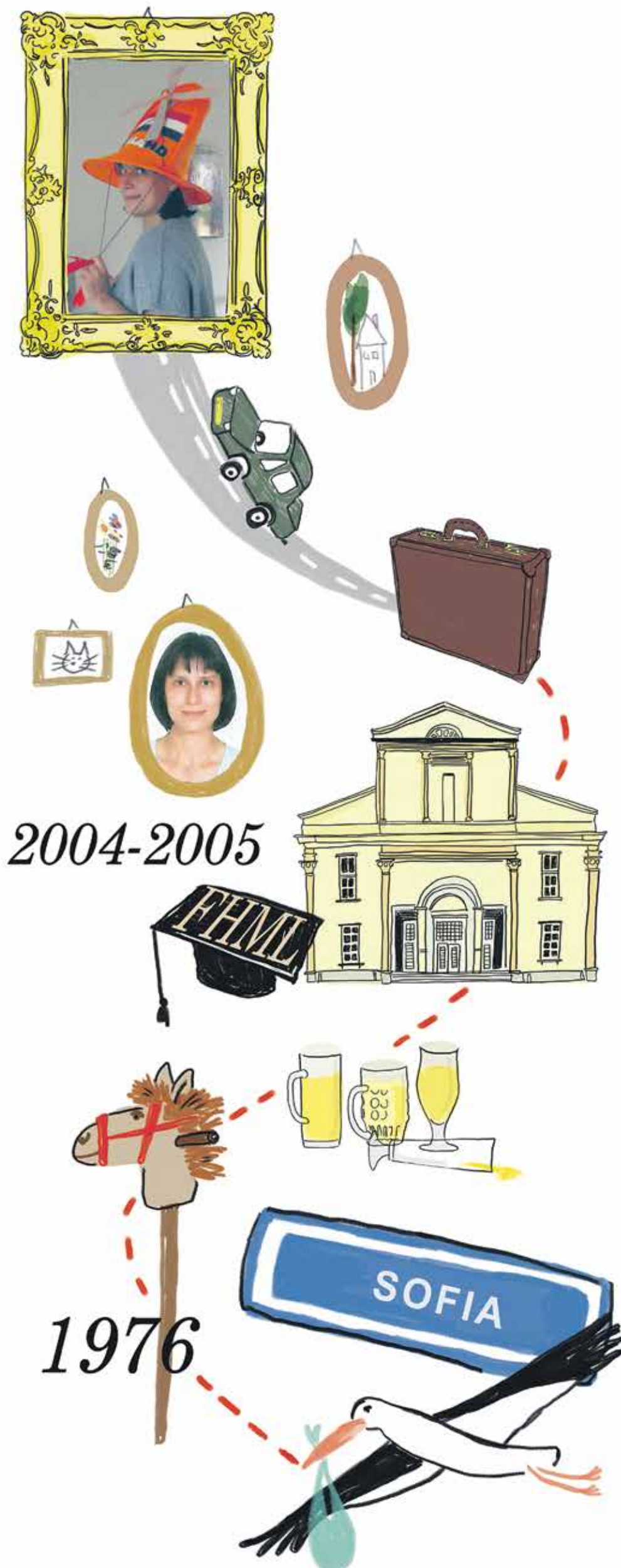
Vrijthof kwamen we de eerste mensen tegen: zij vertelden dat Pinkstermaandag als een zondag wordt beschouwd. We kennen in Bulgarije Pinksteren als christelijke feestdag, maar een maandag hebben we niet.

Plaats: De bibliotheek in Randwyck. Ik vond het een erg prettige plek om te werken, vol met leven, maar toch stil genoeg om je te concentreren. En dan die geur van boeken, heerlijk.

Wendy Degens

“Het was dapper om hier te komen wonen”

Dora Mateeva, geboren op 23 september 1976 in Sofia (Bulgarije), studeerde van 2004 tot 2005 geneeskunde. Zij werkt als waarnemend huisarts, woont samen in Maastricht en heeft een zoon van 4 maanden en een dochter van een jaar.

film: *Een man die Ove heet*

De brompot van de buurt

Still uit *Een man die Ove heet*

Ove is 59 jaar en staat bekend als de brompot van de buurt. Elke dag maakt hij een rondje waarbij hij afvalbakken controleert, verkeerd geparkeerde fietsen verplaatst en checkt of alle parkeergarages wel netjes op slot zijn. Als iemand zich niet aan de regels houdt, krijgt-ie een weinig subtiele opmerking naar zijn hoofd. Achter die bitterheid zit een tragisch verhaal: Ove was ooit voorzitter van de buurtbewonersgroep, maar werd afgezet. Ook verloor hij kort

geleden zijn vrouw en is hij net zijn baan kwijtgeraakt. Hij is klaar met het leven en verspilt geen tijd aan vriendelijkheid.

Een man die Ove heet was in Zweden een van de meest succesvolle films ooit. Het is een typische tragikomedie. In dit geval gaat het om nieuwe burens die open staan voor Ove, die gaandeweg een nogal voorspelbare karakterverandering doormaakt.

Toch stijgt deze verfilming van Fredrik Back-

mans gelijknamige bestseller boven de middenmoot uit. Regisseur Hannes Holm maakt slim gebruik van herhalingen en sterke humor; zo is Ove ontzettend slecht in zelfmoord plegen. Bij elke mislukte poging krijgt de kijker een kijkje in Ove's verleden.

Aanvankelijk is Ove niet alleen voor zijn buurtbewoners een nare vent, maar ook voor de kijker. Pas halverwege de film biedt regisseur Holm de nodige context en wint Ove

aan sympathie.

Een man die Ove heet gaat op 23 juni in première in de Nederlandse bioscopen

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus van Fasos en freelance filmjournalist

thuisreiziger

Een tsunami bij Napels (2)

Plinius de Oudere, Romeins militair en bestuurder, voert in het jaar 79 het bevel over de vloot die in de haven van Misenum ligt. Tegenover Napels in de Baai van Napels. Dus ook tegenover de Vesuvius. Plinius is niet alleen een succesvol ambtsdrager, maar ook een beroemd schrijver. Tot ongeveer 1600 is zijn *Natuurlijke Historie* een onmisbaar naslagwerk. Twintig duizend feiten van een kleine 500 schrijvers bij elkaar. Van astronomie tot en met medicinale planten. Waardevolle waarnemingen en bakerpraatjes door elkaar.

Op 24 augustus ziet de zuster van Plinius in de verte een merkwaardige wolk boven de Vesuvius. Zij is op bezoek bij haar broer, samen met haar zoon, Plinius de Jongere. Plinius, de vlootvoogd, springt ondanks zijn corpulentie, op van zijn werkbank. Hij besluit uit te varen om het verschijnsel nader te bekijken. In eerste instantie handelt hij uit nieuwsgierigheid, als man van wetenschap. Al spoedig krijgt hij bovendien een brief om hulp te bieden aan de mensen aan de overkant die geen kant meer uit kunnen. Plinius haalt de overkant, begint iedereen moed in te spreken, om zich vervolgens naar een maaltijd te laten vervoeren en een korte nachtrust te

Foto: Loraine Bodewes

genieten. Daar het huis bijna op instorten staat, gaat men met kussens op het hoofd naar buiten. Uitvaren is onmogelijk door de woeste zee.

Plinius berust op het strand in zijn lot. Overlijdt ter plaatse, vermoedelijk aan spanning, ademnood en zijn wankelende gezondheid. Toen het drie

dagen later weer licht werd, is hij gevonden. Hij lijkt een slaper in rust, geen dode. In Misenum zijn dan de jonge Plinius en zijn moeder op de vlucht, zoals ik vorige week berichtte. Als brieven-schrijver heeft hij in het jaar 106 zijn eigen en andermans ooggetuigenis nagelaten.

De uitbarsting van de Vesuvius zou van meteorologen ongetwijfeld de code dieprood tot zwart hebben gekregen. Daar kan geen weekje hoosbuien tegenop. Tegenwoordig zijn er bij extreem natuur- en ander geweld altijd ooggetuigen. In de loop van de geschiedenis missen we ze vaker dan dat ze zich melden. Deze zomer raad ik u aan op zoek te gaan naar meer van zulke 'reportages'. Misschien leuker dan het kleiduivenschieten in Rio.

Hans Philipson

Hans Philipson is oud-rector van de UM

Plinius, De Vesuvius in vlammen, 2016 vertaling Vincent Hunink. Anders maar heel leuk: Geert Mak/René van Stipriaan, *Ooggetuigen van de wereldgeschiedenis in meer dan honderd reportages*, 2000. Staat misschien nog ergens in de kast

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet

Eichholtz, Birsen Erdogan, Silvia Evers, Bob

Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph

Stassar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Pietro Bonizzi, Ingrid Candel,

Ype Driessen, Amira Eid, Ellen Krijnen, Jim Pedd,

Hans Philipsen, Romeijn Sadée, Kate Surala

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Genep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

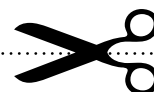
TE HUUR ST. PIETER
043 BOVENWONING:
3ETAGES=3SLPKMRS+ZOLDERSTUDIO.
BADKMR+2eWC FOTO'S OP
MARKTPLAATS V/A 1SEP16 €1650
06-46437121 +2DAKTERRASSEN!

PROFESSIELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE
PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL
0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

TE KOOP DAMES- EN HERENFIETSEN
OOK REPARATIES 0433217767

TE HUUR ST. PIETER
043 BOVENWONING:
3ETAGES=3SLPKMRS+ZOLDERSTUDIO.
BADKMR+2eWC FOTO'S OP
MARKTPLAATS V/A 1SEP16 €1650
06-46437121 +2DAKTERRASSEN!

TE KOOP DAMES- EN HERENFIETSEN
OOK REPARATIES 0433217767

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

€ 3,00

€ 4,00

€ 5,00

€ 6,00

€ 7,00

€ 8,00

Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

**WE ARE LOOKING FOR
STUDENTS WHO CAN
HELP WITH ADMIN.
ACTIVITIES**

More info: SBE Executive
Master Programs via
s.galama@maastrichtuniversity.nl
or call 043-3883780

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

De zon zit weer in de maand

3 manieren om je kind goed te beschermen

**Smeren
KLEREN
WEREN**
Goed beschermd in de zon

De zon maakt je blij en geeft je vitamine D. Maar de zon kan ook heel gevaarlijk zijn. Vooral voor kinderen, hun huid is extra kwetsbaar. Bescherm je kind door goed te smeren, beschermende kleren te dragen en af en toe de zon te weren.

Alles over SMEREN, KLEREN, WEREN vind je op kwf.nl/zonnen

Samen komen we steeds dichterbij

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

16-06, 10.00 uur: Double Doctoral Degree – UM en Hasselt Univ., mw. Nele Claes, MSc.	24-06, 10.00 uur: dhr. Bram M.W.C. Brouwers, MSc.
16-06, 12.00 uur: mw.dr.s. Guusje Vugts	24-06, 12.00 uur: mw.dr.s. Tjinta Brinkhuizen
16-06, 14.00 uur: dhr. Freek Gillissen, MSc.	24-06, 14.00 uur: mw. Brenda A.J. Berendsen, MSc.
16-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. Marian H.J.M. Majoie	24-06, 14.45 uur: dhr. Andrea Milan, MSc.
17-06, 10.00 uur: dhr. Alexander P. Henkel, MSc.	24-06, 16.30 uur: Inauguratie van Prof.dr. A.M. Hofman
17-06, 12.00 uur: mw. Yvette M.M. Essers, MSc.	27-06, 16.00 uur: mw. Eva Barteková, MSc.
17-06, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.mr. Gerard Mols	28-06, 10.00 uur: mw. Natasha Azzopardi Muscat, MSc.
20-06, 14.00 uur: dhr. Ramesh Chennupati, MSc.	28-06, 14.00 uur: mw. Anna S. Wollmann, LL.M.
20-06, 16.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en ULg dhr. Klaus Möllenhoff, MSc.	28-06, 16.00 uur: mw. Catarina Marques dos Santos, MSc.
22-06, 10.00 uur: dhr.dr.s. Thomas C. Emmerling	29-06, 10.00 uur: mw. Maike Gerken, MSc.
22-06, 16.00 uur: mw. Farida Lada, MBA	29-06, 12.00 uur: dhr. Doris W.M. Gevers, MSc.
23-06, 10.00 uur: dhr. Bart R.T. Legein, MSc.	29-06, 14.00 uur: dhr. Daniël J.L. van Twist, MSc.
23-06, 12.00 uur: dhr. Stefan H.M. Gorissen, MSc.	29-06, 16.00 uur: mw.dr.s. Vivian E.M. van den Boogaart
23-06, 14.00 uur: mw. Marika Leenders, MSc.	30-06, 10.00 uur: mw. Kranthi M. Panth, MSc.
23-06, 16.00 uur: dhr. Rogier J.M.M. Holtermans, MSc.	30-06, 12.00 uur: mw. Sara João Botelho de Carvalho, MSc.
	30-06, 14.00 uur: dhr. Guang Shen, LL.M.
	30-06, 16.00 uur: mw. Taotao Yue, LL.M.

Maastricht University

Interne vacatures

- **Medewerker Studentzaken** voor het Bureau Onderwijs (EEO) van SBE, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.140
- **Student Affairs Officer/Scheduler**, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2016.141
- **Promovendus** bij FHML, School of Health Professions Education (SHE), 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2016.142
- **3 Assistant Professors** FPN, Dept. Clinical Psychological Science, 38 hours
Vacancy number: AT2016.143
- **Early Stage Researcher** (PhD-position) FHML, School for Cardiovascular Diseases, CARIM-Department of Biochemistry, 38 hours
Vacancy number: AT2016.144
- **Early Stage Researcher** (PhD-position) FHML, School for Cardiovascular Diseases, CARIM-Department of Biochemistry, 38 hours
Vacancy number: AT2016.145
- **Microscopy specialist** in Advanced Light Microscopy, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.146

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: 'veel meer zelfvertrouwen', 'leuke en veilige sfeer, veel geleerd', 'weet nu wat ik wil: schrijven'.

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos
(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden:

8 sessies verspreid over 2 weken maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.

(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers:

Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 11 augustus 2016

Cursuskosten:

€ 800

Meer informatie:

Mail of bel met Riki Janssen

(riki.janssen@maastrichtuniversity.nl)

of 043-3885384)

HeiSa

Held

Aangezien Nederland ontbreekt op het EK interesseerde het mij lange tijd geen drol welk land zich tot Europees kampioen zou kronen. Hoewel enkele vrienden van mij een paspoort hebben dat wél vertegenwoordigd is op de Franse voetbalvelden, merkte ik dat ik niet echt warm werd van de gedachte om Italië, België of Spanje te gaan supporteren. Maar nu de partijtjes in Frankrijk begonnen zijn, trekken de wedstrijden steeds meer mijn aandacht. Het is zelfs zover gekomen, dat ik heb besloten te gaan juichen voor een van de deelnemende landen, of moet ik zeggen: coaches. Frappante beelden van de Duitse bondscoach gingen viral op internet. Joachim Löw stopt zijn rechterhand beneden bij zijn tas, om vervolgens te ruiken wat voor aroma er rondom zijn geslachtdeel hangt. De beste man herhaalt niet veel later deze curieuze handeling enigszins, wanneer hij diezelfde hand tussen zijn kadetjes stopt voor een geur-update van zijn achterwerk. Opmerkelijke handelingen van Löw, die klaarblijkelijk al enige tijd bekend stond als fervent neuspulker en nagelbijter. Je hoeft niet veel van voetbal te begrijpen, om te weten dat er rondom zo'n speelveld tientallen camera's staan die iedere poep of scheet vastleggen. Löw had dikke schijt. Zonder gêne stak hij een symbolische middelvinger op naar alle mensen die alles maar willen registreren met hun camera. Tenminste, dat heb ik er nu van gemaakt. Löw is een held, een man die zonder dat hij het in de gaten heeft de spot drijft met al die filmende tieners, studenten en volwassenen die allerlei nutteloze beelden vast blijven leggen in het dagelijks leven. Iedereen weet dat camera's vandaag de dag all over the place zijn en dat bij iedere verkeerde beweging er een iPhone in je gezicht zit. Het gaat ten koste van de spontaniteit van het leven, denk ik weleens. Voor velen stond Löw ontzettend voor aap, en jan en alleman maakt nu dankbaar gebruik van dit lachwekkende materiaal. Löw is het lulletje van het internet, maar het maakt de beste man niets uit. Hij wilde slechts weten hoe het daar beneden rook.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

De insluiper en het vrouwvolk

Ik heb het uit de eerste hand, wat zeg ik, ik was zelfs getuige van een stukje van deze geschiedenis. Het begon afgelopen dinsdagmorgen, zo vertelde mij mijn contactpersoon binnen de redactie van dit prachtblad. Die redactie is gevestigd op het tweede verdiep van het gebouw naast de Berg. Even na negen kwam daar een man van een jaar of dertig binnenlopen, casual maar proper gekleed, met een laptas rond de schouders. Hij bewoog zich gehaast, reageerde niet op de vraag wat meneer kwam doen, keek zoekend om zich heen, beende al naar het balkonnetje waar de deur van openstond, en sprak eindelijk op de steeds dringender vraag naar zijn bedoelingen het verlossende woord: "Toilet." In het Engels.

Dat klonk tamelijk ongeloofwaardig, ze zitten daar tweehoog en op de begane grond is ook al een wc-blok, sterker, op de eerste verdieping ook nog eentje. Maar goed, het zijn vriendelijke mensen bij *Observant* en dus werd de man uit de burelen geleid, naar de wc. Een van de dames bleef bij de deur staan en hoorde hem daadwerkelijk wateren. De rest van het ploegje stond intussen ook al op de gang en met vereende krachten werd het heerschap, dat naar drank rook en een beetje verontwaardigd deed over zoveel begeleiding, de trap af gedirigeerd. Hij wilde nog weten of "there is a problem?" Nou en of er een probleem was. De universitaire beveiliging was al gealarmeerd door de hoofdredactrice, en die alarmeerde op zijn beurt de portier van de Berg. Want, dat moet nog even vermeld, de onverlaat liep al over het voorpleintje maar maakte rechtsomkeert en snelde de trappen op van het heiligdom, de Berg zelf! De melding bij de Bergportier betrof "een zwerver", maar ja, zo zag dit sujet er helemaal niet uit, integendeel, het had net zo goed een wat

oudere student kunnen wezen. Die dus ongestoord verder wandelde, de trap op, de bocht om en een kamer binnen. De kamer van collega Kim. Die even niet op haar plek zat, maar haar spulletjes lagen er wel. Inclusief portemonnee. De dief, want zo mogen we hem in dit stadium definitief noemen, haalde het geld eruit, gooide de beurs terug en op dat moment - het moment suprême kunnen we het wel noemen, in flagrante delicto dus, een heterdaadje voor de niet-latinisten - op dat moment komt Kim terug. En Kim is koelbloedig, net als even eerder de dames van de redactie. Ze ziet de man met haar zuurverdiende bankbiljetten nog in de hand en stelt vast: "Geef die dus maar weer terug." En ze pakt ze uit de handen van de verbouwereerde kwast, die zich daarop uit de voeten maakt, Kim achter zich aan, de trap af en naar buiten. Nu ook met de huismeester in zijn kielzog en, opnieuw, de Observantdame die haar verdachte plasser opnieuw in het oog kreeg. In gestrekte draf ging het verder, ware het niet dat de huismeester een krampaanval kreeg en de achtervolging moest

staken. Het gebouw der economen was intussen ook al verwittigd, en daar zagen poetsvrouwen, naar buiten gesnelde nu alle alarmbellen rinkelden, de snoodaard in een auto met Pools kenteken stappen. Waarom vertel ik dit? Omdat hier een voorbeeld is gesteld. Door het vrouwvolk. Want waar waren de mannen in dit verhaal? Ik moet met het schaamrood op de kaken bekennen dat het tumult in de hal van de Berg mij ook bereikte, net als de heren van ons Hoge College, en wat deden we met z'n allen? We verstopten ons achter een pilaar, achter een muurtje, achter een uit de kluiten gewassen kamerplant, ofschoon Germanicus met dat laatste wat moeite had. Ingrijpen? Ho maar. Alleen de huismeester... maar ja, die krijgt dan weer kramp. *Girlpower*. Daarom moeten we blij zijn met een rectrix in plaats van een rector. Tot na de zomer!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder